

possibilitat d'imposar alguna de les conseqüències accesorries de l'article 129 del Codi Penal.

Per la seua banda, els delictes del nou apartat 4 seran castigats amb pena de presó de sis mesos a un any, així com amb multa i inhabilitació especial de duració inferior a les previstes en els apartats 1 i 2.

Lògica conseqüència de les anteriors reformes és, finalment, la modificació de la rúbrica de la secció 3a del capítol I del títol XVII del llibre II, que ara passa a denominar-se «D'altres delictes de risc provocats per explosius i altres agents», amb la qual cosa es tracta de destacar que, en la ràtio legis o finalitat objectiva que informa la interpretació d'estos preceptes, cobra rellevància la idea de la perillositat de les substàncies explosives que puguen causar estralls, ja que poden pertorbar greument la seguretat col·lectiva i posar en risc béns jurídics individuals tan essencials per a la convivència en la nostra societat democràtica com són la vida o la integritat física.

Article únic. Modificació del Codi Penal.

La Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, es modifica en els següents punts:

U. Es modifica la rúbrica de la secció 3a del capítol I del títol XVII del llibre II, que tindrà la redacció següent:

«D'ALTRES DELICTES DE RISC PROVOCATS PER EXPLOSIUS I ALTRES AGENTS»

Dos. L'article 348 tindrà la següent redacció:

«Article 348.

1. Els qui en la fabricació, manipulació, transport, tinença o comercialització d'explosius, substàncies inflamables o corrosives, tòxiques i asfixiants, o qualssevol altres matèries, aparells o artificis que puguen causar estralls, contravenint les normes de seguretat establides, i posen en concret perill la vida, la integritat física o la salut de les persones, o el medi ambient, seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici per temps de sis a dotze anys.

2. Els responsables de la vigilància, control i utilització d'explosius que puguen causar estralls que, contravenint la normativa en matèria d'explosius, hagen facilitat la seua efectiva pèrdua o sotstracció seran castigats amb les penes de presó de sis mesos a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públics, professió o ofici de sis a dotze anys.

3. Les penes establides en els apartats anteriors s'imposaran en la seua mitat superior quan es tracte dels directors, administradors o encarregats de la societat, empresa, organització o explotació. En estos supòsits l'autoritat judicial podrà decretar, a més, alguna o algunes de les mesures previstes en l'article 129 d'este Codi.

4. Seran castigats amb les penes de presó de sis mesos a un any, multa de sis a dotze mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públics, professió o ofici per temps de tres a sis anys els responsables de les fàbriques, tallers, mitjans de transport, depòsits i la resta d'establiments relatius a explosius que puguen causar estralls, quan incórreguen en alguna o algunes de les conductes següents:

a) Obstaculitzar l'activitat inspectora de l'Administració en matèria de seguretat d'explosius.

b) Falsejar o ocultar a l'Administració informació rellevant sobre el compliment de les mesures de seguretat obligatòries relatives a explosius.

c) Desobeir les ordres expresses de l'Administració encaminades a esmenar les anomalies greus detectades en matèria de seguretat d'explosius.»

Disposició final única. Entrada en vigor.

La present Llei orgànica entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 10 d'octubre de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

18073 REIAL DECRET LLEI 13/2005, de 28 d'octubre, pel qual es modifica la Llei 4/1986, de 8 de gener, de cessió de béns del patrimoni sindical acumulat. («BOE» 263, de 3-11-2005.)

Transcorreguts quasi 20 anys des de l'entrada en vigor de la Llei 4/1986, de 8 de gener, de cessió de béns del patrimoni sindical acumulat, no ha pogut ser totalment complida la finalitat que perseguia: la restitució dels béns i drets del denominat «patrimoni sindical històric» i la restauració de les situacions jurídiques afectades per la Guerra Civil.

La dita impossibilitat ha vingut determinada per les exigències que la Llei 4/1986, de 8 de gener, va imposar amb vista a acreditar les titularitats dels béns i drets del patrimoni sindical històric, exigències que no van tindre en consideració les especials circumstàncies derivades de l'existència d'una guerra civil i un llarg període posterior de dictadura.

És necessari subratllar, a més, l'absència d'un termini per a la presentació de sol·licituds pels reclamants, carència de la llei que, en la pràctica, ha portat fins ara la formulació d'estes sol·licituds davant de l'Administració en reclamació dels legítims interessos dels sol·licitants. Així les coses, estan pendents reclamacions o sol·licituds per no existir termini per a l'exercici d'estes, la qual cosa fa interminable este procés de reparació de dany històricament originat i que la Llei 4/1986, de 8 de gener, va intentar reparar. Per això, a hores d'ara, podem tan sols parlar de reparació parcial, sensiblement inferior a la pretesa pel legislador, en no veure's satisfetes les seues aspiracions.

D'ací que siga necessària, per justícia i seguretat jurídica, la modificació de la disposició addicional quarta de la Llei 4/1986, de 8 de gener, per a complir el propòsit originari del legislador, la devolució del patrimoni a les organitzacions sindicals dissoltes en virtut del Decret de 13 de setembre de 1936 i les seues normes d'aclariment, ratificació i desplegament.

Per a això, quant als requisits, ha d'exigir-se l'acreditació de la pertinença dels béns i drets, dels quals van ser privats com a conseqüència de la normativa sobre responsabilitats polítiques del període 1936-1942, a una organització sindical, o també, tenint en compte les modalitats d'actuació de les organitzacions de treballadors fins a aquelles dates, a una persona jurídica associada, afiliada o vinculada a la dita organització; també ha d'acreditar-se la identitat o la successió del sindicat o organització sindical reclamant respecte a aquell a què pertanyien els béns i drets reclamats.

II

La dificultat d'acreditar els requisits exigits per la Llei 4/1986, de 8 de gener, afecta, també, el valor dels béns i drets a l'efecte de la seua compensació.

El temps transcorregut des de l'entrada en vigor de la Llei 4/1986, de 8 de gener, ha originat, en el moment de la compensació dels béns i drets integrants del denominat patrimoni sindical històric, un perjudici, com a conseqüència de la forma de valoració disposada en la llei esmentada, basada en els valors de mercat en entrar en vigor esta. Ha de modificar-se per tant en este sentit, la disposició addicional quarta, aplicant l'interès legal dels diners fins a l'últim dia del mes anterior a què es produísca la compensació a les quantitats que hagen correspost si s'haguera procedit a esta compensació en dates pròximes a la de l'entrada en vigor de la Llei 4/1986, de 8 de gener.

III

Finalment i tal com s'ha avançat, la necessària modificació de la Llei 4/1986, de 8 de gener, ha de servir per a fixar un termini de presentació de sol·licituds de devolució dels béns i drets del denominat patrimoni sindical històric, per a l'exercici d'eixe dret en definitiva, la qual cosa permetrà concloure el procés reparador iniciat amb l'entrada en vigor de l'esmentada norma legal, a semblança del que disposa l'article 5 de la Llei 43/1998, de 15 de desembre.

IV

La continuïtat de l'actual regulació de la restitució del patrimoni sindical històric provocaria la impossibilitat de complir l'objectiu de la Llei 4/1986, de 8 de gener, com ho prova el fet, abans assenyalat, que, a pesar del llarg temps transcorregut d'aplicació d'esta regulació, no s'ha culminat este procés de restitució. Esta impossibilitat de fer efectiva la restitució produïx un clar perjudici als seus beneficiaris, que es va incrementant amb el pas del temps, en la mesura que qui es van veure injustament desposseïts dels seus béns i drets segueixen sense veure reparada esta injustícia. D'una banda, la finalitat reparadora de la Llei 4/1986, de 8 de gener, no arriba als qui poden ser creditors de reparació, ja que la interpretació de l'actual normativa no permet identificar-los com a tals. D'altra banda, les compensacions, que fins i tot amb l'actual marc legal pogueren donar-se, s'efectuarien amb valors econòmics molt allunyats dels de la situació del mercat, que era el criteri de la Llei 4/1986, de 8 de gener, lògic i equitatiu en la mesura que la compensació es produïra en dates pròximes a aquelles en què la norma va obrir la possibilitat de reparació, però que va perdre la seua efectivitat en tant s'amplia el desfasament temporal entre les dates dels valors de compensació i les de la seua efectivitat.

D'altra banda, la prolongació d'este procés de reparació de fets injustos manté oberta una situació d'incertesa quant a la titularitat de béns i drets i quant als deures de l'Estat respecte a la devolució o compensació, que és molt negativa. Així, cal no oblidar que, per als beneficiaris de la restitució, no disposar dels al·ludits béns i drets, que poden ser infraestructura econòmica per al desenvolupament de la seua activitat, limita les seues possibilitats d'actuació, perquè es tracta de subjectes com els sindicats, l'activitat dels quals està reconeguda i promoguda per la Constitució Espanyola. Igualment, cal considerar com la falta de certesa quant a les obligacions de disposició patrimonial o de despesa de l'Estat és un factor negatiu per a la gestió pública.

Per tot això, és urgent posar fi a esta situació que incideix negativament en el compliment dels fins de reparació de la confiscació dels béns de les organitzacions sindicals democràtiques com a conseqüència de la Guerra Civil i que afecten, d'una manera més general, la seguretat juri-

dica, i es procedix així a la substitució de l'anterior normativa per una de nova que elimine les disfuncions constataades i que done solució a un problema tan especial, per la seua vinculació a un fet d'excepcional alteració dels principis de l'orde democràtic. En esta apreciació de la urgència tampoc cal deixar de considerar la necessitat de minorar l'impacte sobre la despesa pública de les actuacions de compensació. Ja s'ha vist la necessitat de procedir a l'actualització de les valoracions aplicant als valors dels béns l'interès legal dels diners des de la vigència de la Llei 4/1986, de 8 de gener, fins a la data d'efectivitat de la compensació. Amb això, la reducció de l'efecte d'esta compensació en la despesa pública requereix que la posada en pràctica del nou sistema de compensació i l'adopció dels corresponents acords es produísca amb la major brevetat possible, de manera que es concilie així l'efectivitat de la finalitat compensatòria, derivada de l'actualització de valors amb la tutela de la despesa pública.

En conseqüència, concorren en esta regulació les circumstàncies d'extraordinària i urgent necessitat a què es referix l'article 86.1 de la Constitució Espanyola per a justificar que el Govern dicte un real decret llei.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització continguda en l'article 86.1 de la Constitució Espanyola, a proposta del ministre de Treball i Assumptes Socials i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la seua reunió del dia 28 d'octubre del 2005,

DISPOSE:

Article únic. *Modificació de la Llei 4/1986, de 8 de gener, de cessió de béns del patrimoni sindical acumulat.*

La disposició addicional quarta de la Llei 4/1986, de 8 de gener, de cessió de béns del patrimoni sindical acumulat, queda redactada com següent:

«Disposició addicional quarta.

1. Sense perjudici del que disposa esta llei, en quedaran exclosos els béns i drets que, a l'entrada en vigor del Decret de 13 de setembre de 1936, pertanyien a les organitzacions sindicals o a persones jurídiques afiliades, associades o vinculades a aquelles, ja llavors existents.

Estos béns i drets seran reintegrats en ple domini a les dites organitzacions degudament inscrits al seu nom per compte de l'Estat o, si és el cas, a aquells sindicats de treballadors que acrediten ser els seus legítims successors, amb la sol·licitud prèvia dels beneficiaris abans del 31 de gener de 2006.

També seran reintegrats a les mencionades organitzacions sindicals, amb els mateixos requisits i en les mateixes condicions, aquells béns i drets que, havent pertangut a una organització sindical o a una persona jurídica de naturalesa mercantil, cooperativa o fundacional, que haja estat afiliada, associada o vinculada a aquella en el moment de l'entrada en vigor del Decret de 13 de setembre de 1936, no es van incorporar al patrimoni de l'antiga organització sindical com a conseqüència o efecte del que preveu una disposició legal o reglamentària.

2. No obstant això, si els béns o drets pertanyents a les organitzacions sindicals o a les persones jurídiques mencionades en l'apartat anterior no poden ser reintegrats, per qualsevol causa, conforme a allò que disposa este apartat, l'Estat compensarà pecuniàriament el seu valor, considerant com a tal el normal de mercat que, a l'entrada en vigor d'esta llei, tindrien els dits béns i drets si hagueren continuat pertanyent a aquelles, aplicant a la quantitat resultant l'interès legal dels diners des

de la dita entrada en vigor fins a l'últim dia del mes anterior a què s'acorde la compensació.

Els béns mobles situats dins dels immobles es valoraran en un tres per cent del valor de compensació d'estos últims.

Este valor serà fixat en cada cas per decisió del Consell de Ministres, a proposta del ministre de Treball i Assumptes Socials i amb un informe previ del ministre d'Economia i Hisenda.

3. Els béns i drets la reintegració dels quals no se sol·licite en el termini establert s'inscriuran a nom de l'Estat i s'aplicarà la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del Patrimoni de les Administracions Públiques, i les seues normes de desplaçament.»

Disposició transitòria única. *Procediments administratius en tramitació.*

Este reial decret llei s'aplicarà als procediments iniciats a partir de l'entrada en vigor de la Llei 4/1986, de 8 de gener, de cessió de béns del patrimoni sindical acumulat.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions que del mateix rang o d'un rang inferior s'oposen al que estableix este reial decret llei.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

El present reial decret llei entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Madrid, 28 d'octubre de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

18667 *LLEI 19/2005, de 14 de novembre, sobre la societat anònima europea domiciliada a Espanya.* («BOE» 273, de 15-11-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui la present vegem i entenguen.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El Reglament (CE) núm. 2.157/2001 del Consell, de 8 d'octubre de 2001, pel qual s'aprova l'Estatut de la Societat Anònima Europea, imposa, en l'article 68, als Estats membres de la Unió Europea l'obligació d'adoptar totes aquelles disposicions que siguem necessàries per a garantir l'efectivitat de les normes d'aplicació directa que s'hi contenen. Esta llei té com a objecte complir este mandat específic respecte de les societats europees que es domicilien a Espanya.

II

La societat anònima europea és una nova forma social que s'afeg al catàleg de les reconegudes en els respectius

ordenaments jurídics, i amplia així la llibertat d'establiment en el territori de la Unió Europea. Entre les distintes possibilitats de configuració, s'ha optat per un model que, encara que està orientat cap a les grans societats, no impedis l'accés a iniciatives de dimensió mitjana o fins i tot de dimensió modesta.

No obstant això, el disseny originari, que pretenia aconseguir una normativa substantiva completa de caràcter comunitari, ha deixat pas a una solució menys ambiciosa en la qual, junt amb eixa normativa supranacional, conviuen necessàriament, en una molt complexa relació jeràrquica, les normes legals aplicables a les societats anònimes en el dret intern. Com a conseqüència d'este sistema de fonts, la societat europea perd graus d'unitat, en la mesura que una part substancial d'eixa normativa serà la corresponent a les distintes societats anònimes nacionals; però, al mateix temps, facilita sensiblement la inserció de la nova forma social en les legislacions d'Estats membres. Per descomptat, no poden estos alterar la normativa comunitària. En este sentit, el Reglament és expressió d'un complex equilibri d'interessos de molt distint signe, la concreció normativa del qual s'imposa al legislador nacional. Però, per raó d'eixa integració amb el Dret de les societats anònimes, el règim jurídic aplicable serà un règim mixt, en el qual coexistixen normes comunitàries i normes nacionals.

La llei té, doncs, un abast molt limitat. Tan sols pretén l'addició d'un nou capítol al text refós de la Llei de Societats Anònimes, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1564/1989, de 22 de desembre, a fi d'oferir aquelles precisions indispensables que exigix el Reglament per a la plena operativitat de la normativa, i incorporar, a més, els mecanismes de tutela dels interessos particulars de socis i de creditors i els mecanismes de tutela i d'interés públic que s'han jutjat més adequats en la fase actual de la progressiva construcció de la Unió Europea.

El règim de la societat anònima europea domiciliada a Espanya es completarà amb la llei que regule la implicació dels treballadors en la societat europea, per mitjà de la qual s'incorporarà al Dret espanyol la Directiva 2001/86/CE del Consell, de 8 d'octubre del 2001, amb el mateix títol. La seua rellevància deriva de la impossibilitat de registrar una societat europea fins que s'hagen determinat les disposicions relatives a la dita implicació dels treballadors en aquella, d'acord amb el que estableix el mateix Reglament (CE) núm. 2.157/2001.

III

Un dels problemes de major complexitat que plantejava al legislador espanyol el Reglament comunitari ha sigut el de si les societats anònimes europees que es constitueixen a Espanya havien d'adoptar necessàriament el sistema monista d'administració –que és el sistema tradicional de les societats anònimes espanyoles– o si, al contrari, podien optar pel sistema dual, caracteritzat per l'existència d'un òrgan de control o Consell de control i un òrgan de direcció. Al mateix temps, en el cas que es reconeguera esta possibilitat d'opció, es plantejava el problema de si havia de ser específica de les societats anònimes europees o si havia de generalitzar-se a totes les societats anònimes que es constitueixen a Espanya, com, fins i tot ja abans de la publicació del Reglament, havien permés altres ordenaments jurídics del nostre entorn.

Seguint la interpretació del Reglament comunitari, que no sols pareix més conforme als postulats de què partix este text normatiu, sinó també més flexible, la llei considera que l'opció entre sistema monista i sistema dual ha de concedir-se a totes les societats anònimes europees, raó per la qual conté algunes normes per a aquelles societats que organitzen l'administració per mitjà d'una direcció i un Consell de control. No obstant